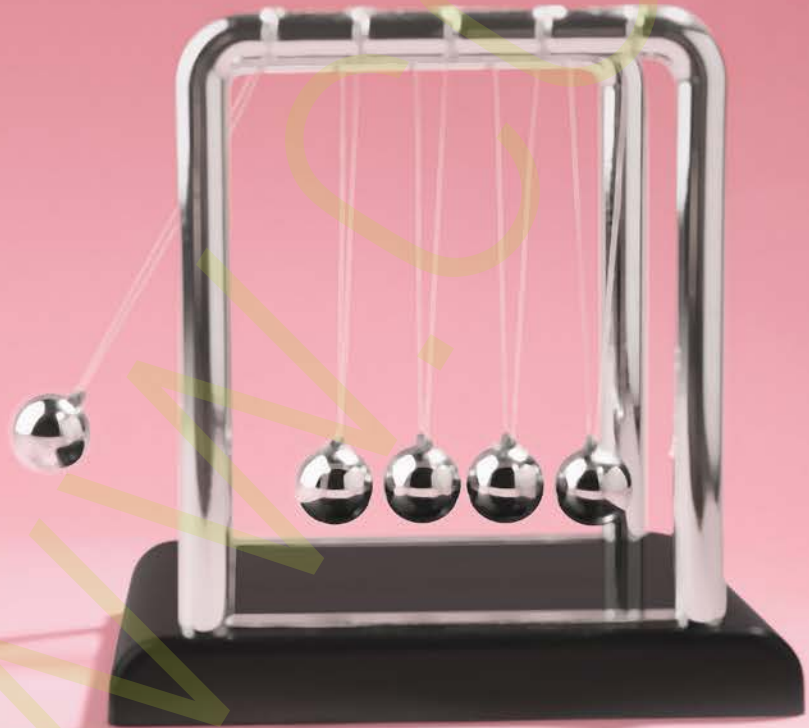

De leraarskamer

Twijfels

1 juni 2026. Verbouwereerd staar ik mijn directeur aan. De woorden die hij net uitsprak moet ik even laten binnensijpelen. Heb ik dit echt goed begrepen? Het functioneringsgesprek was reeds enkele weken gepland en ik had me rustig voorbereid. Ik zou opnieuw fulltime werken, dat was voor mij dé boodschap van de dag. Van stress was absoluut geen sprake. Tot hij die woorden uitsprak: 'Ik zou jou graag als klasjuf van het zesde zien. Aangevuld met beleidsuren.' Slik.

De rest van de dag loop ik verdwaasd rond. De directeur vraagt mij om er goed over na te denken en er met niemand op school over te spreken. Niet dat ik veel zin heb om dit bommetje zelf te gooien eigenlijk. Ik ben dan ook opgelucht als ik er 's avonds in de auto, op weg naar Pommelien, eindelijk over kan praten met mijn man. Die stelt mij kritische vragen, maar ik voel ergens wel dat hij in me gelooft en het ook wel als een kans ziet.

Ik heb het lastig. Ik lig er nachtenlang wakker van. De wallen onder mijn ogen worden steeds groter. Mijn glimlach lijkt wat verdwenen. Ik vond het al een grote stap om weer voltijds te gaan werken, hoewel ik daar ook wel weer zin in had. Maar dit is wel heftig. Een nieuwe klas, een nieuwe aanpak, een beetje opnieuw beginnen. Nieuwe verantwoordelijkheden, meer papierwerk. Wil ik dit? Kan ik dit wel aan, in combinatie met de zorg voor mijn gezin en de job van mijn man?

Het verzwijgen tegen de collega's valt me heel erg zwaar. Er worden bestellingen gedaan voor volgend jaar, er wordt gesproken over dingen die ze anders willen aanpakken. Ik hou me bewust afzijdig, loop een paar keer gewoon naar het toilet of verdiep me in mijn verbeterwerk. Het lijkt alsof ik constant moet liegen en dat wringt

langs alle kanten. Ik bel mijn mama en mijn zus op, ze hebben allebei ervaring in het onderwijs. Twee vriendinnen worden ingelicht. Ook zij werpen allemaal een aantal bedenkingen op, doen me nadenken, maar geven me op één of andere manier vertrouwen.

Het moment van beslissen is gekomen. En toch lukt het me niet om de knoop door te hakken. Tot mijn man de woorden uitspreekt: 'Doe het maar. Het is eens iets anders, grijp deze kans maar.' Die avond mail ik naar mijn directeur dat het goed is. Ik word juf van het zesde leerjaar en zal beleids- en aanvangsuren op mij nemen.

Tussen al het gepieker door zijn we thuis volop bezig met de voorbereidingen van het lentefeest van onze oudste dochter. De kinderen van vrienden die we hebben uitgenodigd ravotten in onze tuin. Een paar van hen zullen (opnieuw) in mijn klas zitten volgend jaar. Ik sta met een glas wijn in de hand naar hen te kijken met een mengmoes van gevoelens. En daar, op dat moment, voel ik het ... Een last valt van mijn schouders, de sprankeltjes goesting en energie komen terug. Het wordt anders. Het wordt waarschijnlijk ook wel zwaar met momenten. Maar de passie voor het onderwijs? Die blijft.

TEKST
Juf Drieke

BEELD
New Africa